

SOBRES LES CONSIGNES

V. I. LENIN

1917 (juliol)

Edicions internacionals Sedov

Ocorre amb molta freqüència que quan la història fa un viratge brusc, fins als partits avançats deixen passar un temps més o menys llarg abans d'orientar-se en la nova situació creada i repeteixen consignes que, si ahir eren encertades, avui han perdut ja tota raó de ser tan “sobtadament” com “sobtat” és el brusc viratge de la història.

Quelcom semblant pot ocórrer, pel que sembla, amb la consigna del lliurament de tot el poder als soviets. Durant un període ja per sempre finit de la nostra revolució, diguem des del 27 de febrer fins al 4 de juliol, aquesta consigna era encertada. Però avui, de totes llums ja no ho és. Si no comprenem açò, no podrem comprendre tampoc cap dels problemes essencials de l'actualitat. Cada consigna ha de derivar sempre del conjunt de peculiaritats que formen una determinada situació política. I avui, després del 4 de juliol, la situació política de Rússia és radicalment diferent de la que va imperar des del 27 de febrer fins aqueixa data.

Llavors, durant aqueix període ja finit de la revolució, regia en l'estat l'anomenada “dualitat de poders”, fenomen que expressava, materialment i formalment, el caràcter indefinit i de transició del poder de l'estat. No oblidem que el problema del poder és el problema fonamental de tota revolució.

Durant aqueix període, el poder es mantenia en un estat de desequilibri. El compartien, per virtut d'un pacte voluntari, el Govern Provisional i els soviets. Aquests eren delegacions de la massa d'obriers i soldats armats i lliures, és a dir, no supeditats a cap constrenyiment exterior. Les armes en mans del poble i lliure aquest de tot constrenyiment exterior: tal era el *fons* de la qüestió. Açò era el que obria i garantia a tota la revolució una senda pacífica per al seu desenrotllament. La consigna de “Tot el poder als soviets” assenyalava el pas immediat; el pas de realització directa per aquesta senda de desenrotllament pacífic. Era la consigna del desenrotllament pacífic de la revolució, que des del 27 de febrer fins al 4 de juliol era possible i, naturalment, el més desitjable de tots, però que avui és ja totalment impossible.

Pel que sembla, no tots els partidaris de la consigna de "Tot el poder als soviets" s'adonaven clarament que es tractava de la consigna del desenrotllament pacífic i ascensional de la revolució. I en dir pacífic no ens referim només que ningú, cap classe, cap força important, haguera pogut llavors (des del 27 de febrer fins al 4 de juliol) oposar-se al pas del poder als soviets i impedir-lo. Això no és tot. El desenrotllament pacífic haguera pogut realitzar-se, llavors, també en el sentit que la pugna de les classes i els partits *dins* dels soviets, una vegada que aquests s'hagueren fet càrrec a temps de tots els poders de l'estat, s'hauria desenrotllat del mode més pacífic i menys dolorós.

Aquest últim aspecte del problema passa, encara avui, un poc desapercebut. Per la seua estructura de classe, els soviets eren els òrgans del moviment obrer i camperol, la forma plasmada de la seua dictadura. Si hagueren tingut plenitud de poders, s'hauria acabat en la pràctica amb el vici principal dels sectors petit burgesos, amb el seu pecat capital, la seua confiança en els capitalistes, criticant-lo mitjançant l'experiència de les seues pròpies mesures. Les classes i partits que ocupen el poder haurien vingut a ser rellevats per altres pacíficament, dins dels soviets, com a únics òrgans de govern, amb plenitud de poders; i l'enllaç de tots els partits representats en els soviets amb les masses haguera romàs en peu, ferm i intacte. No es pot perdre de vista ni per un instant que aquest enllaç íntim, cada vegada més extens i més fondo, dels partits representats en els soviets amb les masses era l'única cosa que podia aventar pacíficament les il·lusions de la política petit burgesa de pactes amb la burgesia. El pas del poder als soviets no hauria fet canviar, ni podia fer-ho de per si, la correlació de forces entre classes; no hauria fet canviar en res el caràcter petit burgès dels camperols. Però hauria donat oportunament un gran pas en la tasca de separar les masses camperoles de la burgesia, d'aproximar-les als obrers per a acabar fonent-les amb aquests.

Així hagueren pogut ocórrer les coses, si el poder haguera passat en el moment oportú als soviets. I això hauria sigut el més fàcil i el més avantatjós per al poble. Era el camí menys dolorós de tots, i per això s'havia de lluitar per ell amb tota energia. Però avui, aqueixa lluita, la lluita pel lliurament oportú del poder als soviets, ha acabat. La senda pacífica del desenrotllament de la revolució se'ns ha tancat. Davant nosaltres s'obri una altra senda, no pacífica, la més dolorosa de totes.

El viratge del 4 de juliol consisteix precisament en què, a partir d'aqueixa data, ha canviat bruscament la situació objectiva. L'equilibri inestable del poder ha cessat; el poder ha passat, en el punt decisiu, a les mans de la contrarevolució. El desenrotllament dels partits sobre la base de la política de pactes dels partits petit burgesos esserista i menxevic amb els demòcrates constitucionalistes contrarevolucionaris ha acabat per convertir aqueixos dos partits petit burgesos, de fet, en còmplices i partícips dels procediments criminals de la contrarevolució. La confiança inconscient dipositada pels petits burgesos en els capitalistes ha fet que aquells, impulsats pel procés de desenrotllament de la lluita dels partits, es convertiren en auxiliars conscients dels contrarevolucionaris. El cicle de desenrotllament de les relacions entre els partits ha acabat. El 27 de febrer, totes les classes es van trobar unides contra la monarquia. A partir del 4 de juliol, la burgesia contrarevolucionària, del braç dels monàrquics i les centúries negres, ha encadenat al seu servei als esseristes i menxevics petit burgesos apel·lant en part a la intimidació i posant de fet el poder de l'estat en mans dels Cavaignac, en mans d'una colla militar que al front afusella als subordinats i en Petrograd esclafa els bolxevics.

En aquestes condicions, la consigna del pas del poder als soviets semblaria una quixotada o una burla. Mantenir aquesta consigna equivaldria, objectivament, a enganyar el poble, a infondre-li la il·lusió que bastava, fins i tot *en les condicions actuals*, que els soviets es limitaren a voler o a acordar fer-se càrrec del poder perquè aquest fóra parar a les seues mans, la il·lusió que en el soviets continuaven actuant uns partits no tacats encara per la seua complicitat amb els botxins; la il·lusió que allò ocorregut podia esborrar-se expeditivament.

Seria el major dels errors creure que el proletariat revolucionari, per a "venjar-se", diguem-ho així, dels "esseristes i menxevics pel suport prestat per aquests a la campanya de repressió contra els bolxevics, als afusellaments al front i al desarmament dels obrers,

pot “negar-se” a recolzar aqueixos partits enfront de la contrarevolució. Plantejar així les coses equivaldria, en primer lloc, a voler aplicar al proletariat els conceptes de moral petit burgesa (perquè, *si convé per a la causa*, el proletariat, ara i sempre, no sols recolzarà la petita burgesia vacil·lant, sinó fins i tot la gran burgesia); en segon lloc (i açò és el més important de tot) seria un intent petit burgès de vetllar l'essència política del problema amb arguments d'índole “moral”.

I l'essència del problema està en què avui és ja impossible apoderar-se del poder per via pacífica. Avui, per a arribar a ell cal derrotar, lluitant resoludament, els vertaders detenedors del poder, la colla militar, els Cavaignac, que es recolzen en les tropes reaccionàries traslladades a Petrograd, en els demòcrates constitucionalistes i en els monàrquics.

L'essència del problema consisteix en el fet que aquests nous detenedors del poder només poden ser vençuts per les masses revolucionàries del poble, per al moviment de les quals és condició prèvia que es troben dirigides pel proletariat, i no sols això, sinó que giren l'esquena als partits esserista i menxevic, que han traït la causa de la revolució.

Els que pretenen introduir en la política idees de moral petit burgesa, raonen així: admitem que en recolzar els Cavaignac, que desarmen el proletariat i els regiments revolucionaris, els esseristes i els menxevics van cometre un “error”, però cal deixar-los un marge de possibilitat perquè el “corregisquen”, “no impedir-los” la rectificació; cal ajudar la petita burgesia a què derive cap als obrers. Raonar així equivaldria a incórrer en un candor pueril o simplement en una ximpleria, suposant que això no representara enganyar una vegada més als obrers. Ja que la deriva de les masses petit burgeses cap als obrers consistiria únicament i precisament en el seu allunyament dels esseristes i menxevics. I si els partits esseristes i menxevics volen, avui, rectificar el seu “error”, no tenen més camí que declarar a Tseretelli i Txernov, Dan i Rakitnikov còmplices dels botxins. Nosaltres ens declarem plenament i incondicionalment partidaris de semblant “rectificació d'errors”...

El problema fonamental de la revolució, dèiem, és el problema del poder. A açò hem d'afegir que precisament les revolucions demostren a cada pas com es vela el problema de saber on resideix el vertader poder, posen de manifest la discrepància entre el poder formal i el poder efectiu. En això precisament consisteix una de les característiques més importants de tot període revolucionari. Durant els mesos de març i abril de 1917 no se sabia si el poder efectiu estava en mans del govern o dels soviets.

Però avui és importantíssim que els obrers conscients enfoquen serenament el problema central de la revolució: el de saber en mans de qui es troba en els moments actuals el poder de l'estat. No cal fer altra cosa més que detenir-se a examinar les seues manifestacions materials no confonent les frases amb els fets, i la contestació no serà difícil.

L'estat (deia Frederic Engels) el constitueixen, abans que res, destacaments d'homes armats amb certs apèndixs materials, com, per exemple, les presons. Avui, l'estat el constitueixen els junker i cosacs reaccionaris, portats expressament a Petrograd; els que tenen reclosos a la presó a Kamenev i a altres; els que han prohibit *Pravda*; els que han desarmat als obrers i a una part determinada dels soldats; els que afusellen a una part no menys determinada dels soldats i a una part no menys determinada de les tropes de l'exèrcit. Aqueixos botxins són els que constitueixen avui el poder efectiu. Els Tseretelli i Txernov són ministres sense poder, ministres fantotxes, líders de partits que no fan més que recolzar la política dels botxins. Açò és un fet. I contra aquest fet no val al·legar que Tseretelli i Txernov, personalment, “no aproven”, de bon segur, els actes dels botxins i que els seus periòdics neguen tímidament tota relació amb aquests, perquè aqueixa modalitat de decoració política no fa canviar per a res l'essència del problema.

La suspensió i clausura de l'òrgan de 150.000 electors de Petrograd, l'assassinat pels junker de l'obrer Voinov (comès el 6 de juliol) per traure de la impremta el *Listok “Pravdi”*: què són aqueixos sinó actes de botxins? Què és això sinó l'obra dels Cavaignac? Se'ns dirà que d'això “no són culpables” ni el govern ni els soviets.

Puix molt pitjor per al govern i per als soviets (contestem nosaltres) perquè això demostra precisament que no són més que un zero a l'esquerra, ninots de drap, que no tenen en les seues mans el poder efectiu.

El poble ha de saber, abans que res i en primer terme, la *veritat*, ha de saber en mans de qui resideix, en realitat, el poder de l'estat. Al poble cal dir-li tota la veritat: cal dir-li que el poder està en mans d'una colla militar d'homes de l'estil de Cavaignac (en mans de Kerenski, de certs generals, oficials, etc.), recolzats per la burgesia com a classe, amb el partit dels demòcrates constitucionalistes al capdavant i amb tots els monàrquics, que laboren a través de tota la premsa ultrareaccionària, a través de *Novoie Vremia*, *Zhivoie Slovo*, etc., etc.

Cal derrocar aqueix poder. Mentre no ho fem, tot el que siga parlar de lluitar enfront de la contrarevolució no serà més que paraules buides, no serà més que "enganyar-nos a nosaltres mateixos i enganyar el poble".

Avui, aqueix poder troba també suport en els ministres Tseretelli i Txernov i en els seus partits. Cal evidenciar davant el poble el seu paper de botxins, fer-li veure que era inevitable que aqueixos partits arribaren a aquest "final" després dels seus "errors" del 21 d'abril, del 5 de maig, del 9 de juny, del 4 de juliol, després d'aprovar la política de l'ofensiva, una política que en les seues nou desenes parts va predeterminar el triomf dels Cavaignac al juliol.

Cal donar a totes les nostres campanyes d'agitació al poble un nou gir, tenint en compte, precisament, l'experiència concreta de l'actual revolució i principalment de les Jornades de Juliol, és a dir, que faça veure el poble amb tota claredat que els seus vertaders enemics són la colla militar, els demòcrates, constitucionalistes i les centúries negres, i desemmascarant irrefutablement als partits petit burgesos, als partits esserista i menxevic, que han exercit i exerceixen el paper d'auxiliars dels botxins.

Cal donar un nou gir a totes les campanyes d'agitació al poble, fent veure als camperols que és totalment inútil que confien en obtenir les terres mentre no es derroque el poder de la colla militar, mentre no es desemmascare als partits esserista i menxevic, fent-los perdre la confiança del poble davall les circumstàncies "normals" del desenrotllament capitalista, aquest procés seria molt llarg i molt difícil, però la guerra i la ruïna econòmica l'acceleraran extraordinàriament. Amb aquests "acceleradors", un mes i fins i tot una setmana poden igualar-se a un any sencer.

Dues objeccions es formularan probablement contra el que hem dit: primer, que parlar avui de donar la batalla decisiva equivaldria a fomentar les accions aïllades, que afavoririen precisament la contrarevolució; segon, que en derrocar aquesta, el poder aniria de totes maneres a parar a les mans dels soviets.

A la primera objecció repliquem el següent: els obrers de Rússia tenen ja la suficient consciència de classe per a no deixar-se portar per provocacions en un moment que és, a posta, desfavorable per a ells. És indubtable que llançar-se avui a l'acció i organitzar la resistència equivaldria a fer el joc a la contrarevolució. És així mateix indiscutible que la batalla decisiva només podrà donar-se quan la revolució torne a prendre amb un impuls ascensional en el fons de les masses. Però no basta amb parlar en general de l'impuls ascensional de la revolució, del seu flux, de l'ajuda dels obrers dels països occidentals, etc., sinó que cal traure una conclusió concreta del nostre passat i prendre en consideració precisament la nostra pròpia experiència. I fent-ho, veurem que la consigna que es desprèn és la de donar la batalla decisiva a la contrarevolució, que s'ha apoderat del poder.

La segona objecció es redueix, el mateix que la primera, a substituir veritats concretes per consideracions massa generals. Fora del proletariat revolucionari, no hi ha res, cap força, capaç de derrocar la contrarevolució burgesa. És, precisament el proletariat revolucionari el que aprofitant l'experiència del mes de juliol de 1917, ha de fer-se càrrec pel seu compte del poder de l'estat; sense això és *impossible* que triomfe la revolució. El poder en mans del proletariat, recolzat pels camperols pobres o els semiproletaris: heus aquí l'única sortida, i ja hem dit quines són les circumstàncies que contribuiran a accelerar-la extraordinàriament.

En aquesta nova revolució podran i hauran de sorgir els soviets, però *no seran* els soviets actuals, no seran els òrgans d'una política de pactes amb la burgesia, sinó els òrgans d'una lluita revolucionària contra ella. És cert que també llavors ens pronunciarem per un estat edificat enterament segons el tipus dels soviets. Però no es tracta del problema

dels soviets en general, sinó de la lluita enfront de la contrarevolució actual i enfront de la traïció dels *actuals* soviets.

La substitució del concret per l'abstracte és un dels pecats capitals, un dels pecats més perillosos que es poden cometre en una revolució. Els actuals soviets han fracassat, han patit una fallida completa, per predominar en ells els partits esserista i menxevic. En l'actualitat, aqueixos soviets són com a ovelles menades a l'escorxador que, posades davall la fulla dels escorxadors, belen planyívolament. *Avui*, els soviets són impotents i viuen en el major dels desemparaments enfront de la contrarevolució, que ha triomfat i triomfa. La consigna de lliurar el poder als soviets podria ser compresa com una "simple" crida a què aqueixos soviets, els que avui existeixen, es feren càrrec del poder; però dir això, invitar a això, equivaldria ara a enganyar el poble. I no hi ha res més perillós que l'engany.

A Rússia ha acabat el cicle de desenrotllament de la lluita entre les classes i els partits que va omplir el període comprès entre el 27 de febrer i el 4 de juliol. Comença un nou cicle, en el que no entren ja les velles classes, els vells partits, els vells soviets, sinó els partits, les classes i els soviets renovats pel foc de la lluita, temperats, instruïts, reconstituïts pel curs de la lluita. No cal mirar cap arrere, sinó cap avant. No cal operar amb les velles categories de classes i de partits, sinó amb les noves, posteriors al mes de juliol. Cal partir, als llindars d'aquest nou cicle, de la contrarevolució burgesa triomfant (trionfant perquè els esseristes i menxevics han pactat amb ella) i que només pot ser vençuda pel proletariat revolucionari. En aquest nou cicle hi haurà encara, naturalment, multitud d'etapes diverses, fins a arribar al triomf definitiu de la contrarevolució, a la definitiva derrota (sense lluita) dels esseristes i menxevics i al nou impuls ascensional de la nova revolució. Però d'açò podrà parlar-se únicament més tard, quan es vaja perfilant cada una d'aqueixes etapes...